

Seurakunnan juutalainen sydän

Jeesus asetti opetuslapsensa vastuuseen evankeliumin julistamisesta Matt.28:19–20. Vuosien varrella on esitetty verukkeita, joilla pyritään hämärtämään evankeliumin ehdottomuus. Yksi veruke on, että evankeliointi on ”seurakuntien ja (erityisten) lähetysjärjestöjen asia”. Sanonta voi jonkun korvissa kuulostaa ihan hyvältäkin. Asian pohdinta jää kuitenkin kesken. Tuossa verukkeessa evankeliointi jätetään ikäänkuin yksittäisten kirkko/seurakunta/järjestöryhmien hoitoon, mutta ei ajatella, että Jeesuksella on maailmassa vain YKSI seurakunta ja evankeliointi on tämän YHDEN SEURAKUNNAN asia. Jos kuulut Kristuksen seurakuntaan, olet veloitettu asennoitumaan näin. Huolimatta siitä missä on hengellinen kotipaikkasi tai missä toimit. Halutaan tähdentää, että emme saa loukata juutalaisia pitämällä rehellisesti ja avoimesti evankeliumia esillä. Toisen loukkaaminen tai väheksyminen ei millään tavoin kuulu evankeliumin oikeaan esittämiseen. Siinä ei ole sijaa minikäänlaiselle pakkosyötölle, manipuloinnille, eikä epärehelliselle houkuttelulle. Se on avointa puhetta ja toimintaa keskinäisen kunnioituksen hengessä.

Kristillisen sionismin piiristä on vuosien aikana annettu lausuntoja, joissa rehellistäkin evankelioimistyötä on paheksuttu. Esittäytyessään suomalaisille kristityille krist. sionismiliike kuvasi itseään juuri em. tavalla sanoen olevansa mm: ”Jeesukseen uskovien, Raamatun profetalliseen sanaan tukeutuvien kristittyjen Israel -ystävyyjärjestö, jonka tehtävänä ei ole saarnaaminen – se on seurakuntien ja lähetysjärjestöjen tehtävä... oman peltosarkamme hoitoon meillä on uusitamentillisen työnjaon mukaan lupa paneutua” (1). Muita kuvauksia kristillisen sionismiliikkeen luonteesta sen Suomeen tulon alkuvuosikymmeneltä ovat mm:

- ”On huomattava, ettei lähetystö toimi lähetystyön hyväksi vaan korostaa nimenomaan juutalaisten ja kristittyjen yhtäläistä messiaanista odotusta erilaisista tulkinnoista piittaamatta ja niistä huolimatta” (2).
- ”... (krist. sionismiliikkeen) kristityt näkevät Israelissa ei ainoastaan lähetyskohteen vaan myös Jumalan omaisuuskansan” (3).
- ”... meillä on voimakas hengellinen tavoite, jotta juutalaiset löytäisivät omat hengelliset juurensa ... Meillä on takanamme Jumala ja pohjanamme Jumalan Sana, joka käskee lohduttamaan ja siunaamaan Israelia”(4).

Kristillinen sionismiliike on vuosien varrella niin meillä kuin muualla ilmoittanut kantansa selvästi. On hyvä tarkastella edellä mainittuja käsityksiä lähemmin.

Jeesus ei osoita lähetyskäskeään ensisijassa jollekin kirkko/seurakunta/järjestö -organisaatiolle vaan jokaiselle yksittäiselle Kristukseen tunnustautuvalle uskovalle, jotka yhdessä muodostavat Kristuksen maanpäällisen seurakunnan. Tässä seurakunnassa ihmiset muodostavat

kirkkoliikkeitä, kristillisiä järjestöjä ja yksittäisiä seurakuntakoteja. Yksityisten ihmisten ymmärrys ja tottelevaisuus Jumalan Sanalle saa seurakunnat ja kirkot joko julistamaan Kristusta tai tekemään muuta. Jokainen voi asenteellaan vaikuttaa Hyvän Sanoman edistämiseksi. Mitä on ”uusitamentillinen työnjako”? Uusi testamentti sisältää kehotuksen uskovalle auttaa aineellisesti tarpeessa olevaa toista ihmistä. Pelkät puheet eivät auta nälkään tai sairauksiin nääntyviä ihmisparkoja. Tarvitaan käytännön tekoja. Kuitenkaan tämä auttaminen ei ole sivussa Jeesuksesta todistamisesta, eikä poista julistuksen tarvetta. Voimme myös kuvata toimintaamme siten, että toiset kylvävät ja toiset niittävät. Raamatussa tämä kuitenkin aina yhdistyy Jumalan Sanan, evankeliumin kylvämiseen ihmissydämiin (esim. Matt.13:3–8, 18–23). Kylväjä julistaa sanaa, vaikka ei näe tuloksia. Hänen jälkeensä tulee toinen julistaja, joka ”korjaa sadon” – sydämet ovat kuulleet Sanan ja tekevät nyt ratkaisun. Uudessa testamentissa ei ole mitään ”työnjakoa”, joka erottaisi evankeliumin jostakin muusta toiminnasta.

Israel -ystävyydessä mainitaan aina silloin tällöin juutalaisen uskonnon ja kristittyjen uskovien ”yhtäläinen messiaaninen odotus”, tai messiasodotus. Vaikka molemmilla puolilla tämä odotus pohjaa Raamattuun, se ei silti ole sama. Juutalaiset odottavat ihmismessiasta, jonka Jumala valtuuttaa toimimaan Israelin pelastajana. Kristityt odottavat jo maan päälle tulleita ja ristillä syntiemme tähden kuollutta Jeesusta, joka tuo rauhan Israelille ja koko maailmalle. Juutalainen uskonto ei, kuten kristillinen usko, näe ihmistä kertakaikkisen kelvottomana ja kyvyttömänä saada omin avuin Jumalan hyväksyntä.

Kristillinen sionismiliike puhuu Is-

raelista Jumalan omaisuuskansana mutta usein jätetään huomiotta Jumalan ilmoittama ehto. ”Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia muita kansoja, sillä koko maa on minun” (2.Moos.19:5). Israel on kerta toisen jälkeen omalta puoleltaan rikkonut ehtoa. Kansana se edelleen elää näiden sanojen vastaisesti. Jos Jumala olisi valinnut jonkun toisen kansakunnan tulos ei olisi sen kummempi. Syntiinlangennut ihminen on sama on hän sitten juutalainen tai ei. Vaikka Raamattu erottaa juutalaiset muista kansoista, se ei tarkoita, että juutalainen olisi Jumalankaan edessä sen erityisempi kuin pakana. Sama pätee toisinpäin. Maailmassa on vain yhtä lajia ihmisiä, syntisiä, jotka Jumala haluaa pelastaa Poikansa sovituskouluun kautta. Oikea juutalaislähetystyö ei millään tavoin vähennä omaisuuskansa -käsitteen raamatullista merkitystä. Käsitettä käytettäessä tulisi miettiä myös Jumalan ilmoittamaa ehtoa ja Uuden liiton merkitystä.

Syntinen ihminen, syntinen mikä tahansa kansakunta ei kykene pitämään Vanhan liiton ehtoja. Totta kai Jumala sen tiesi jo alunperin ja siksi Uusi liitto ilmoitettiin. Israelin rikkomuksesta huolimatta Jumala ei sitä hyljännyt. Jos Hän niin tekisi, se tarkoittaisi kaikkien muidenkin kansojen hylkäämistä. Juutalaiset ja pakanat voivat nyt kokea saman pelastuksen. Kaikki ovat samanarvoisia. Jumalan omaisuuskansaksi Jeesukseen uskovien juutalaisten yhteyteen liittyvät uskovat pakanat: ”... hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee” (Tiit.2:14). Juutalaisilla ja pakanoilla on yksi ja sama hengellinen

juuri: Kristus, Messias. Kaikkien hengelliset juuret löytyvät ainoastaan Hänestä Messiasodotus on yhteinen niillä juutalaisilla ja pakanakristityillä, jotka samoin tuntevat Hänet.

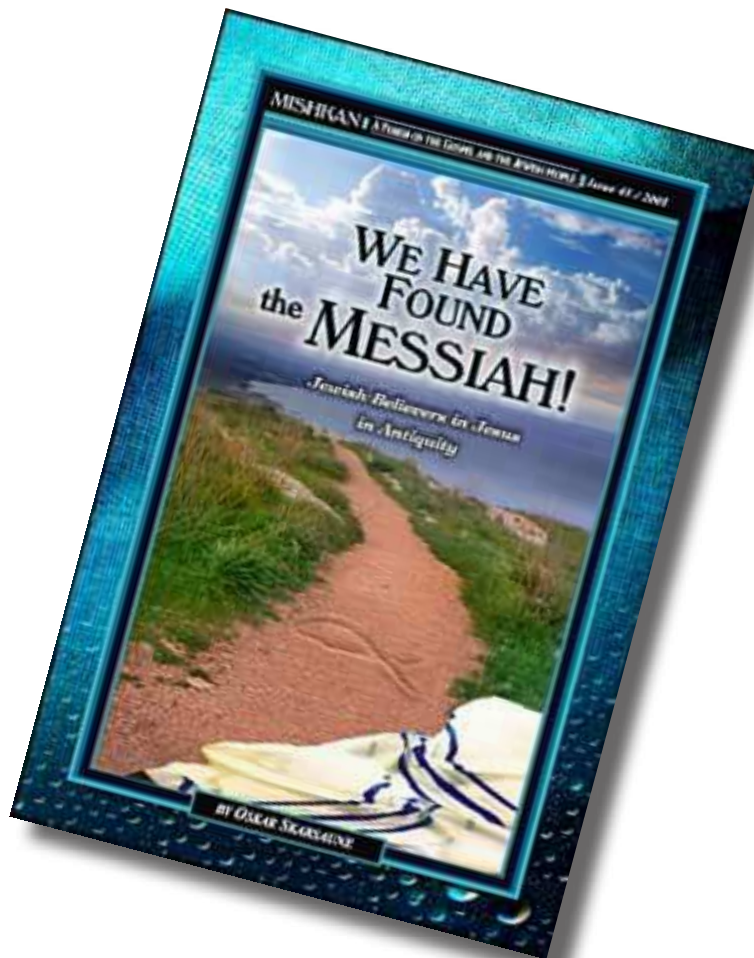
Eräät kristityt haluavat kuvata Herran käskyn mukaista lähetystyötä käännättämisenä, jolla on negatiivinen merkitys. Jotkut ovat valinneet todistamisleen tien, josta käsin he ajattelevat pääsevänsä helpommin juutalaisten suosioon. Mutta he eivät näe, että se aiheuttaa sekaannusta seurakunnan opetustehtävään siitä, mikä on nyt seurakunnan ja juutalaisen kansan asema. Se aiheuttaa hämmennystä seurakunnan keskellä ja pyrkii luomaan toisia menetelmiä evankeliumin sijaan. Kun poliittiset linjaukset tulevat Israel -ystävyyden pääasiaksi, se voi heikentää koko seurakunnan todistustehtävää Israelin kansalle. Etenkin sille osalle juutalaista kansaa, joka kulloinkin on poliittisesti eri puolella. Myös arabien evanke-

lioimiseen ko. suuntaus tuo oman vaikeuttavan lisänsä. Se synnyttää heidän puoleltaan lisää epäluuloja kristittyjen pyrkiä kohtaan. Olisi hyvä jo lopettaa lähetystyöstä puhuminen ”käännättämisenä”. Kristittyinä uskomme, että jokaisen ihmisen tulee kuitenkin kääntyä Kristuksen puoleen. Seurakunnan tehtävä on pitää esillä Kristusta mutta päätös valita Hänet, tai jokin muu tie, on jokaisen ihmisen oma itsenäinen päätös.

Kristillisen sionistijohtajan Van der Hoeven'in kuvaus: ”...emme ole lähetysorganisaatio, emme ole täällä käännättämässä ketään”, asettaa raamatullisen lähetystehtävän ja pakottavan käännättämisen samaan luokkaan kuuluviksi. Entä lisääkö juutalaisten luottamusta, ajatellen seurakunnan evankelioimistehtävää, seuraava lausunto: ”Kristityt sionistit ovat erilaisia ... emme usko käännättämiseen, emme halua tehdä juutalaisista kristittyjä” (5). Jeesus tuli palauttamaan juutalaiset juutalaisina takaisin Jumalan yhteyteen. Se on selvää. Juutalaisuus -käsitettä käytetään uskonnosta ja myös maallisesta kansallisuudesta, jota raamatullinen kristillisuus ei ole. Siksi näitä kahta sanaa ei tulisi käyttää edellä mainitulla tavalla, joka antaa ymmärtää, että hengellisestikin juutalaisuus ja (pakana)kristillisuus olisivat toistensa vastapuolia.

Raamatun Uuden liiton merkityksessä maallisella kansallisuudella ei enää ole sijaa. Tässä mielessä ”kristitty” ei-juutalainen ei ole mikään vastakohta sanalle ”juu-

talainen”, vaikka tähän halutaan viitata. Kristuksessa ei ole juutalaista eikä kreikkalaista (eli muihin kansoihin kuuluvaa Gal. 3:28, Kol. 3:11), vaan kaikki ovat yhtä Kristuksessa. Tämän tosiasian tiedostaminen ja opettaminen seurakunnassa edellyttää messiaanisen juutalaisuuden oikeanlaista huomioimista seurakunnan keskuudessa. Messiaanisen juutalaisuuden puolestaan tulisi tiedostaa, että juutalaisuus ei ole itseisarvo. Väärää ylpeyttä on, jos ajatellaan saatavan hengellistä etua siitä, että kuulutaan samaan maalliseen kansallisuuteen Jeesuksen kanssa. Pakanauskovat puolestaan tekevät virheen, jos kuvittelevat juutalaisuskovien olevan kansallisuutensa takia jotenkin lähempänä Messiaista. Sama pätee jälleen myös toisinpäin. Nykyisessä juutalaisuskovien messiaanisessa liikkeessä ja pakanauskovien suhteessa siihen on vaara, että raamatullisen yhteyden Kristuksessa sijasta korostetaan erilaisuutta.

Eräät kristillisiin sionisteihin lukeutuvat esittävät näkemyksensä, ettei pakanaoiden tulisi evankelioida juutalaisia. Sen asian hoitaa lopulta Jumala itse, kun heidät on saatu koottua Israeliin. Toinen näkemys on, että ainoastaan juutalaisten tulisi evankelioida juutalaisia. Raama-

tun näkemys on kuitenkin selvä. Evankeliumi on vietävä ”kaikille kansoille” Jeesuksen seuraajien toimesta (Matt. 28:19). Kaikkiin kansoihin kuuluvat myös juutalaiset. Raamattu opettaa meille, ettei Kristuksessa ole erikseen ”juutalaista ja kreikkalaista”. Olemme yhtä Kristus-ruumiissa. Sama tehtävänanto koskee kaikkia, koko seurakuntaa. Pakanauskovien kuuluu pitää Kristusta esillä myös juutalaisille ja juutalaisten uskovien myös pakanoille. Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeen alkujaikseks olevansa ”erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia”. Jumala on erottanut seurakunnan samaan tehtävään.

Juutalaisille todistaminen heidän omista pyhistä kirjoituksistaan ei ole pakokäännättämistä. Se on Jesajankin ilmoittamaa lohdutusta ja ilosanoman viemistä: evankeliumia. Lohduttaminen ei ole erossa evankeliumista. Siitä puhuu Jesajan kirjan luku 40. ”Velka on sovitettu” (jaa 2), ”Siion... Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja” (jaa 8), ”jotka Herraa odottavat” (jaa 31) viittaavat Jumalan pelastustekoon. Kun koko luku luetaan ajatuksen kanssa, eikä siitä irroteta jotakin jaetta erikseen tukemaan jotakin omaa käsitystä, se puhuu ilosanoman, evankeliumin tuomasta lohdutuksesta. Eräs Jeesukseen

uskova juutalainen kertoi, kuinka hän elämänsä kriisitilanteessa sai kuulla kristityn suusta, ettei hän juutalaisena tarvitse Jeesusta. Jotkut muutkin raamatullisesta uskosta tietoa janonneet juutalaiset ovat joutuneet kokemaan samankaltaista suhtautumista pakanakristittyjen taholta. Oikea evankeliointi, Jeesuksesta todistaminen, ei tietenkään ole mitään ”pakko-syöttöä”. Sellainen on tyhmää ja kukapa sellaista nykyaikana vakavasti kuuntelisi-kaan. Kun luonnollinen tilanne ja keskustelu-yhteys syntyy ja toinen osapuolikin sitä haluaa, niin uskovon tulisi olla valmis kertomaan vakaumuksensa. Oikea todistaminen lähtee asenteesta: sisäisestä tunnustautumisesta Raamatun ehdottamaan sanomaan pelastuksesta yksin Jeesuksen kautta.

VIITTEET:

1. ICEJ, Suomen osasto kirjelmä 25.3.91
2. Shalom 6/85
3. ICEJ:n artikkeli: Mikä on ICEJ
4. Luckhoff, Kristityn vastuu 31.8.89
5. Jerusalem Post Int.edition: Mission of Friendship, elok/84
6. ICEJ, Suomen osasto kirjelmä 25.3.91

Jatkuu